

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

Hrdina – vy

Jan J. Kupec, 9. B

Dlouho jsem přemýšlel o našem projektu „Hrdina“. Neznám nikoho, kdo zachránil lidský život, ať už dnes nebo v minulosti. Slyšel jsem o lidech, kteří pomáhali Židům za války. Viděl jsem zachraňovat životy z hořícího domu nebo nabouraného auta. Všechny tyto situace jsem zaregistroval ve zprávách v televizi nebo na internetu. Já sám neznám žádného takového hrdinu ve svém okolí.

Snad bych za hrdinu mohl považovat svého dědu z Havířova. Kdysi pracoval na stavbě metra v Praze. Při jednom probourávání, dnešní stanice Můstek, se zřítila celá štola. Byl zasypán se svými spolupracovníky. Ne že by přímo zachraňoval životy. To ne. Vykládal, že se snažili navzájem se povzbuzovat, aby nepropadli panice. Děda to měl horší, protože mu noha zůstala pod sutinami. Do nohy dostal šrouby a pak mu vypadaly vlasy a zuby. Způsobil to úlek.

Hrdinkou by mohla být i moje máma. Pomáhala jednomu vozíčkáři dostat se z nepříjemné situace, kdy nemohl jet ani tam, ani zpátky.

Hrdinou může být i můj táta. Odvezl sousedku s malou holčičkou do nemocnice, když to potřebovala.

Hrdinkou může být i má babička. Pomohla hodně staré paní s batůžkem. Měla hůlku a do popruhů batohu se zamotala. Nevěděla si v tu chvíli rady a byla bezmocná.

Když tak uvažuji, nebudu hledat žádného hrdinu, o kterém se píše v novinách nebo mluví v televizi. Hrdina je každý člověk, který pomůže jinému člověku. Nemusíme

přímo zachraňovat životy. Stačí malá pomoc a pro toho, kdo ji zrovna potřebuje, jste hrdinou VY.

Úvaha nad životem

Lucie Pacíková, 6. C

Co je to život? Proč vlastně žijeme? Kde jsme? Co jsme? Existuje něco jako posmrtný život?

Dokázal by někdo z vás na tyto otázky odpovědět? Asi ne. Život je asi nejsložitější a nejzáhadnější jev na světě. Ale co je to svět? To je něco, co je v podstatě hra, aby se naše duše nenudily? Nebo je život pro pobavení někoho, kdo se na nás dívá z výšin? Nebo je život trest? Co by jinak byla bolest, utrpení, smůla nebo třeba prázdná lednice? Nebo odměna v podobě radosti, krásy, lásky... Možná jsme jen něčí hračka ve vesmíru.

Život je umění a věda. Jak říká kapela vozíčkářů THE TAP TAP: „Život a budoucnost patří těm, kdo to nevzdává předem.“ U každého by se dal život pochopit jinak. Každý to vidí jinak. Proč? Ovládá nás opravdu mozek a srdce? Je život konec smrti, nebo je smrt konec života? Je opravdu nějaká víra pravdivá? Jedna otázka je jasná: Komu patří život? A odpověď je: TOBĚ!!!

Je na tobě, jak si to uděláš. Ale je k tomu spoustu otázek, na které je dobré mít odpověď.

Platonická láska

Veronika Elizabeth Stařinská, 6. C

Byla jsi na koncertu jako obyčejná fanynka. Pak jsi šla na setkání s nimi. Usmívali se na tebe. Marcus ti do tvé dlaně dá nějaký lísteček. Objali jste se, vyfotili, chvíli si popovídali a přišel čas odejít.

Doma se podíváš na lísteček a zjistíš, že to je jeho telefonní číslo. Na svůj Facebook dají fotku, že letí zpět do Norska. Napadne tě, že mu zavoláš. Rozklepaně zvedneš svůj telefon. Po asi pěti sekundách to zvedne a tebou projede vlna radosti. Povídate si spolu

hodinu a tobě se potom začne chtít spát. Už jsi v polospánku, když uslyšíš ten dokonalý hlas.

„Dobrou noc a krásné sny, princezno,“ řekne a ty upadneš do říše snů. ..

Ted' držíš vaše dítě v náručí a ono ne a ne přestat plakat. Už tě ze všeho bolí hlava a tvůj manžel stále nikde. Když v tom se otevřou dveře. V nich stojí tvůj manžel s velkým pugétem rudých růží. Převezme si od tebe vaši holčičku Lisu. Květinu dáš do vázy a sedneš si do křesla. On začne zpívat a Lisa usne. Dáte ji do kolíčky a vaše pohledy se střetnou.

„Chyběla jsi mi, zlato,“ řekne a propojí vaše rty v jedny.

Když v tom ti zazvoní budík a tobě dojde, že to byl pouhý sen. Po tváři ti steče slza. Dojde ti, že on získal tvé srdce pouze tím, že se usmál. Jeho srdce získá někdo jiný, ne ty. Tvé srdce už navždy patří z části jen jemu. Tvé platonické lásce.

Zima je krásná

Lucie Pacíková, 6. C

Máte rádi zimu? Věřím, že většina by řekla, že ano. Ostatně, komu by se nelíbila sněhová peřina nebo třeba zamrzlá hladina jezera nebo Vánoce.

Já mám zimu ráda, a proto si užívám každý moment. Ráda chodím v zimě ven dívat se na zasněženou krajinu. Nejhezčí je zima, když je sníh všude kolem mě a příroda spí. A když je všude ticho a občas kolem mě proletí nějaký malý ptáček, tak mám najednou ohromnou radost.

Když jdu s kamarády ven, vždycky postavíme sněhuláka a pak začne velká sněhová bitva. To je kouzlo, co zima má. Sbližuje lidi.

Zima je velmi krásná.

V zimě všechno kolem nás usíná a spí. A proto si myslím, že každý zná ten pocit, kdy by nejradši taky spal. Jenomže by vám byla pod sněhem zima, a tak je lepší zachumlat se do peřin doma v posteli. Ostatně můžete spát klidně celý víkend. Ale pak si musíte uvědomit, že v pondělí začíná škola v 8:00 ráno. RÁNO!!!

Nevím, jak vy, ale až přijdu domů, tak si půjdu lehnout. Já mám ráda spánek.

Tomu říkám překvapení

Saša Kalabzová, 8. B

Už kdysi dávno, když jsem byla malá, jsem snila o tom, že chci cestovat časem. Minulost mě nikdy nelákala, ale budoucnost mě lákala ze všeho nejvíce. Všichni se mi vesměs posmívali, že ničeho takového nikdy nedosáhnu. Já jsem však věřila, že to zvládnu a že všem dokážu, jak moc se mýlili.

Rodiče mě v tom moc nepodporovali, ale nechali mě v tom. Každý má přece odlišné sny, není-li tak? Samozřejmě, že je. Byly časy, kdy jsem měla chuť se na to vše vykašlat, protože mě nikdy nenapadlo, jak toho mohu docílit. Když se na to zpětně dívám, tak mě mrzí, že jsem s tím opravdu nesešla.

Snažila jsem se toho dosáhnout všelijakými způsoby. Hodně jsem četla knížky, docela dost přemýšlela, ale co jsem z toho měla? Vlastně nic. Byla jsem malá dívka s velkým a skoro nemožným snem. Táhlo se to se mnou přes základní školu a dokonce i přes tu střední. Studovala jsem hodně, ne že ne. Jenže taková četba a rozvíjení mysli mi k tomu moc nepomůže.

Psal se rok 2029, když se k nám do České republiky dostalo zmražení těl. Tady u nás to zlegalizováno bohužel nebylo, ale já si o tom docela dost načetla. Už jsem byla dávno dospělá, mí rodiče mi v tom zabránit nemohli. Proto jsem začala šetřit. Věřte tomu nebo ne, ale našetřeno jsem měla za malou chvíli.

Kvůli tomuto jsem odcestovala do Asie, kde jsem musela podstoupit hodně psychických a fyzických testů, aby na to mé tělo bylo připraveno.

Den mého zmražení se nenávratně blížil. Měla jsem strach? Ani ne, byla jsem nadšená, že jsem našla alternativu ke splnění svého snu. Dvacátého pátého března to přišlo. Roky čekání a čekání se mi konečně vyplatily.

Dostala jsem pár injekcí. Poté? Poté už si nepamatuji nic.

Teď jsem ale tady, rozmražená a v roce 2092. Nestačím se divit, protože jediné, co z planety Země zbylo, jsou chabé trosky. Lidstvo už se tehdy ničilo, ale nečekala jsem, že se zničí tak brzy. Tomuhle tedy říkám řádné překvapení.